

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3845/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ บริษัท ช. โจทก์ร่วม นางสาว น. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2559 เวลากลางวัน จำเลยได้ลักเงิน 300,000 บาท ของบริษัท ช. ผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้างของจำเลย และเมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2559 เวลากลางวัน จำเลยได้ลักเงิน 200,000 บาท ของผู้เสียหายซึ่งเป็นนายจ้างของจำเลย หลังเกิดเหตุจำเลยคืนเงิน 500,000 บาท แก่ผู้เสียหายแล้ว ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 334, 335 จำเลยให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณาบริษัท ช. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (11) วรรคแรก (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 3 ปี และปรับ 10,000 บาท (ที่ถูก และปรับกระทงละ 10,000 บาท) จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทงละ กึ่งหนึ่ง คงจำคุกกระทงละ 1 ปี 6 เดือน และปรับ 5,000 บาท (ที่ถูก และปรับกระทงละ 5,000 บาท) รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 2 ปี 12 เดือน และปรับ 10,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ให้คุมความประพฤติจำเลย 2 ปี โดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 3 เดือน ต่อครั้ง และให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์เป็นเวลา 36 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์และโจทก์ร่วมอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ปรับ ไม่รอการลงโทษจำคุกและไม่คุมความประพฤติจำเลย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ที่จำเลยฎีกาขอให้รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย นั้น เห็นว่า ได้ความจากรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยของพนักงานคุมประพฤติโดยจำเลยไม่คัดค้านว่า จำเลยเป็นลูกจ้างของโจทก์ร่วม ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายขาย จำเลยสมควรปฏิบัติหน้าที่ต่อโจทก์ร่วมซึ่งเป็นนายจ้างด้วยความซื่อสัตย์สุจริต แต่จำเลยกลับอาศัยโอกาสจากการทำงานลักเงินที่ลูกค้าชำระราคารถยนต์ แก่โจทก์ร่วม โดยกระทำความผิดต่างกรรมต่างวาระ 2 ครั้ง ลักเงินของโจทก์ร่วมซึ่งเป็นนายจ้างครั้งละเป็นจำนวนมากรวมเป็นเงินสูงถึง 500,000 บาทไป นอกจากนี้จำเลยยังเคยลักเงิน 50,000 บาท ของโจทก์ร่วม โดยกระทำความผิดในลักษณะเดียวกันนี้ แต่โจทก์ร่วมให้ออกาสจำเลย ทำงานต่อ การที่จำเลยกระทำความผิดในคดีนี้ต่อโจทก์ร่วมซ้ำและเพิ่มความเสียหายมากขึ้น นับว่าเป็นการกระทำที่ไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย แสดงถึงความไม่สุจริตของจำเลยที่มุ่งเอาแต่ประโยชน์ส่วนตน โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายของบุคคลอื่น พฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องร้ายแรง แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่นดังที่อ้างในฎีกา ก็มีใช้เหตุเพียงพอที่จะรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่รอการลงโทษให้แก่จำเลยนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น แต่อย่างไรก็ดี หลังเกิดเหตุจำเลยบรรเทาผลร้ายด้วยการชดใช้เงินคืน

โจทก์ร่วมจนครบถ้วน และวางเงินเพื่อชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ร่วมเพิ่มอีก 30,000 บาท นับเป็นเหตุที่ศาลจะใช้ดุลพินิจกำหนดโทษให้เบาลงได้พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำคุกกระทงละ 1 ปี ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งแล้ว คงจำคุกกระทงละ 6 เดือน รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 12 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

ชัยฤทธิ์ เทวะผลิน · ประชา งามล้ำวง · วรวิทย์ ฤทธิพิศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3845/2567>